

Sygn. akt XIV C 1338/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Wydział Cywilny z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący sędzia Jacek Grudziński

Protokolant sekr. sąd. Agnieszka Oszczywała

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2019 r. w Pile

sprawy z powództwa **K. Ł. (1)**

przeciwko **P. S. (1)**

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

1. Uznaje za bezskuteczną w stosunku do powódki K. Ł. (1) umowę sprzedaży zawartą w formie aktu notarialnego w dniu 19 lipca 2013 r. przed notariuszem M. W. w Kancelarii Notarialnej w P., Repertorium A numer (...), mocą której M. C. (1) sprzedał pozwanemu P. S. (1) prawo własności zabudowanej nieruchomości składającej się z działki gruntu oznaczonej numerem geodezyjnym (...) o powierzchni 0,1083 ha położonej w D. gmina S., dla której Sąd Rejonowy w Pile VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą numer (...) – w celu ochrony przysługującej powódce wobec M. C. (1) wierzytelności w łącznej wysokości 216.588,47 zł wraz z ustawowymi odsetkami, zasądzonej prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Pile z dnia 31 grudnia 2015 r., sygn. akt I Ns 357/12;

2. Zasądza od pozwanego na rzecz powódki 10.978 zł (dziesięć tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt osiem złotych) tytułem opłaty od pozwu oraz 10.817 zł (dziesięć tysięcy osiemset siedemnaście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

J. Grudziński

Sygn. akt XIV C 1338/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 listopada 2016 r. powódka K. Ł. (2) wniosła o uznanie za bezskuteczną w stosunku do powódki czynności prawnej umowy sprzedaży nieruchomości gruntowej zabudowanej, położonej w D. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Pile VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), zawartej w dniu 19 lipca 2013 r. w P. przed Notariuszem M. W., pomiędzy pozwanym P. S. (2) a dłużnikiem M. C. (1), z pokrzywdzeniem powódki K. Ł. (2), której przysługuje względem dłużnika M. C. (1) wierzytelność w łącznej kwocie 216 588,47 zł z tytułu prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Pile, Wydział I Cywilny z dnia 31 grudnia 2015 r., sygn. akt Ns 357/12. Powódka wniosła również o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przypisanych oraz kwoty 17 zł tytułem uiszczenia przez powódkę opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu powódka wskazała, że postanowieniem z dnia 31 grudnia 2015r. Sąd Rejonowy w Pile, Wydział I Cywilny, w sprawie toczącej się pod sygnaturą akt I Ns 357/12 dokonał podziału majątku wspólnego wnioskodawczyni K. Ł. (2) oraz uczestnika postępowania M. C. (1), zasądzając na rzecz K. Ł. (2) od M. C. (1) łącznie kwotę 216 588,47 zł. Postanowienie jest prawomocne i została mu nadana klauzula wykonalności w zakresie punktów IV do VIII. M. C. (1) dnia 19 lipca 2013 r. sprzedał za kwotę 250.000 zł P. S. (2) nieruchomość

gruntową zabudowaną położoną w D. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Pile VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...). Według powódki na skutek dokonanej czynności prawnej doszło do pokrzywdzenia wierzycielki K. Ł. (2), albowiem dłużnik M. C. (1) w wyniku sprzedaży opisanej nieruchomości za kwotę 250.000 zł tj. znacznie poniżej wartości rynkowej nieruchomości stał się niewypłacalny w wyższym stopniu niż był przed dokonaniem sprzedaży. Zdaniem powódki dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycielki, gdyż do sprzedaży nieruchomości doszło po wydaniu opinii przez biegłego ustalającej wartość nakładów poniesionych na rzeczoną nieruchomość, które zostały wycenione na kwotę 567 016,03 zł. Nadto dłużnik pomimo toczącej się sprawy o podział majątku wspólnego, nie poinformował K. Ł. (2) oraz sądu o sprzedaży P. S. (1) nieruchomości. Tym samym M. C. (1) miał świadomość konieczności spłaty K. Ł. (2), w związku toczącym się postępowaniem i w celu uniknięcia ewentualnej egzekucji zasądzonej kwoty z nieruchomości położonej w D., sprzedał ją po zaniżonej cenie bliskiemu koledze P. S. (1). Pismem z dnia 22 listopada 2016r. powódka w odpowiedzi na zobowiązanie Sądu wskazała, iż ostateczna wartość przedmiotu sporu wynosi 219, 543 zł, na którą składają się kwoty zasądzone postanowieniem o podziale majątku wspólnego K. Ł. (2) i M. C. (1) Sądu Rejonowego w Pile z dnia 31 grudnia 2015r., sygnatura akt I Ns 357/12.

W odpowiedzi na pozew z dnia 1 lutego 2017 r. pozwany P. S. (1) wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew wskazano, iż powództwo jest całkowicie bezzasadne dlatego powinno podlegać oddaleniu. Pozwany wskazał, że dnia 19 lipca 2013 r. M. C. (1) sprzedał za kwotę 250.000 zł P. S. (1) nieruchomość położoną przy ul. (...) w D., jednak w dacie dokonania tej czynności dłużnik M. C. (1) nie posiadał żadnych niezapłaconych wymagalnych wierzytelności, nie posiadał też zadłużenia alimentacyjnego i postępowanie w tej sprawie zostało umorzone. Pozwany podniósł ponadto, że strona powodowa nie wykazała, aby na skutek dokonanej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo niewypłacalny w wyższym stopniu niż przed dokonaniem czynności. (...) przy ul. (...) w P. nie stanowiła jedyne go składnika majątkowego należącego do dłużnika, albowiem w dacie dokonania sprzedaży nieruchomości dłużnik pozostawał współwłaścicielem wraz z powódką jeszcze dwóch innych nieruchomości, a na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w Pile z dnia 31 grudnia 2015 r. o podział majątku wspólnego stał się ich wyłącznym właścicielem i jest ich właścicielem do chwili obecnej. Wartość tych nieruchomości według pozwanego to kwota co najmniej 200.000 zł. Od czasu uprawomocnienia się postanowienia o podziale nieruchomości powódka nie skierowała postępowania egzekucyjnego przeciwko dłużnikowi M. C. (1) do posiadanego przez niego majątku w postaci dwóch nieruchomości gruntowych stanowiących działki budowlane. Zdaniem pozwanego brak też podstaw do uznania, że czynność prawna została dokonana po zaniżonej wartości, nieruchomość została bowiem zakupiona za kwotę 250.000 zł, ale nieruchomość posiada również zadłużenie hipoteczne w wysokości 91.299,92 zł, które po sprzedaży przejął pozwany. Co więcej faktyczna kwota pozostała do spłaty, z uwagi na to, że kredyt został zaciągnięty w frankach szwajcarskich jest znacznie wyższa od kwoty 91.299,92 zł zadłużenia na dzień dokonania sprzedaży nieruchomości w dniu 19 lipca 2013r. Przez ponad trzy lata pozwany dokonał bowiem spłaty rat kredytu na łączną kwotę 39.000 zł, a zadłużenie z tytułu tego kredytu zmalało jedynie o 15.000 zł i aktualnie wynosi 75.000 zł. W rzeczywistości cena sprzedaży nieruchomości wyniosła nie 250.000 zł, a co najmniej 230.000-370.000 zł i była to cena zbliżona do cen rynkowych. Pozwany podniósł również, iż jest kolegą dłużnika, nigdy jednak nie wiązały go bliskie relacje z dłużnikiem M. C. (1). Kontakt pozwanego z dłużnikiem był raczej sporadyczny. Wiedza pozwanego w zakresie sytuacji finansowej dłużnika jest znikoma.

Na rozprawie dnia 27 czerwca 2019 r. strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Powódka K. Ł. (2) i dłużnik M. C. (1) zawarli związek małżeński w dniu 21 sierpnia 2004r. w Urzędzie Stanu Cywilnego w S.. Świadkiem na ślubie stron był pozwany P. S. (1).

/dowód: odpis skrócony aktu małżeństwa k. 8, akt Sądowych Sądu Okręgowego w Poznaniu, XIV Wydział Zamiejscowy z siedzibą w Pile, sygnatura akt: XIV C 141/12, wyjaśnienia powódki złożone na rozprawie dnia 3 sierpnia

2017r. k.142, zeznania świadka M. S. (1) z dnia 25 stycznia 2018r. k.192, zeznania świadka M. C. (1) z dnia 6 kwietnia 2018r. k. 201, zdjęcie k.18/

Wyrokiem z dnia 6 marca 2012 r. Sąd Rejonowy w Pile, Wydział III Rodzinny i Nieletnich, sygnatura akt III RC 62/12 ustanowił z dniem 8 lutego 2012 r. rozdzielną majątkową w ustroju małżeńskim majątkowym łączącym powódkę T. Ł. i M. C. (1) wynikającymi z zawarcia przez strony małżeństwa w dniu 21 sierpnia zarejestrowanego w USC w S. pod numerem (...).

W dniu 4 lipca 2002 r. M. C. (1) zakupił za kwotę 21.100 zł niezabudowaną działkę gruntu oznaczoną geodezyjnie numerem (...), o powierzchni 0,1083 ha, położoną w D., gm. S.. Na w/w wymienionej działce w dniu 8 września 2003r. rozpoczęto budowę domu jednorodzinnego. Na dzień zawarcia małżeństwa budynek był w stanie surowym zamkniętym wraz z zadaszeniem, centralnym ogrzewaniem, instalacją gazową, stolarką okienną, stropami, instalacją elektryczną.

/dowód: akt notarialny rep. A (...) k.41-54, dziennik budowy nr (...) k. 55-70 akt Sądowych Sądu Okręgowego w Poznaniu, XIV Wydział Zamiejscowy z siedzibą w Pile, sygnatura akt: XIV C 141/12/

Wyrokiem z dnia 23 lipca 2013 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Wydział Cywilny z siedzibą w Pile, sygn. akt. XIV C 141/12, rozwiązał małżeństwo K. Ł. (2) i M. C. (1) przez rozwód bez orzekania o winie.

Wnioskiem z dnia 6 kwietnia 2012 r. K. Ł. (2) wniosła o podział majątku wspólnego powódki i M. C. (1). We wniosku powódka wskazała, iż w skład majątku wspólnego wnioskodawczyni oraz uczestnika wchodzi między innymi nakład w postaci domu jednorodzinnego wybudowanego na nieruchomości gruntowej położonej w D. przy ul. (...) stanowiącej majątek osobisty uczestnika postępowania o wartości około 700.000 zł. W związku z powyższym wnioskodawczyni wniosła o zwrot kwoty 350.000 zł tytułem zwrotu 1/2 nakładów poniesionych przez wnioskodawczynię na powyższą nieruchomość.

W odpowiedzi na wniosek uczestnik M. C. (1) wniósł o rozliczenie nakładu poczynionego z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika w kwocie 82.000 zł w postaci wydatków poniesionych na budowę domu w D., poprzez zasądzenie od uczestnika na rzecz wnioskodawcy zwrotu 1/4 tej kwoty tj. 20.500 zł.

W uzasadnieniu uczestnik wskazał, iż aktualna cena nieruchomości gruntowej zabudowanej domem jednorodzinnym w D., stanowiąca własność uczestnika postępowania wynosi około 550.000 zł

W toku postępowania o podział majątku wspólnego, biegły G. S., w ostatecznej opinii dotyczącej określenia wartości nakładów poniesionych od 21 sierpnia 2004r. 8 lutego 2012r. na nieruchomość uczestnika położonej w D., ustalił, iż wartość rynkowa nieruchomości zabudowanej budynkiem mieszkalnym wynosi 623.183 zł.

/dowód: k.503-518 akt Sądu Rejonowego w Pile, Wydział I Cywilny sygnatura akt: I Ns 357/12, wydruk księgi nr (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Pile, VI Wydział Ksiąg Wieczystych, k. 9-13/

19 lipca 2013 r. M. C. (1) sprzedał za kwotę 250.000 zł P. S. (2) nieruchomość gruntową zabudowaną położoną w D. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Pile VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...).

W powyższym akcie notarialnym M. C. (1) oraz P. S. (1) oświadczyli, iż w stosunku do opisanego prawa własności nieruchomości nie toczy się jakiegokolwiek postępowanie egzekucyjne, sądowe, administracyjne, które mogłoby wykluczyć, względnie ograniczyć prawo sprzedającego do rozporządzenia nieruchomością. Sprzedana działka, zgodnie z zapisami aktu notarialnego, została wyceniona przez strony na 400.000 zł

O sprzedaży powyższej nieruchomości M. C. (1) nie zawiadomił Sądu Rejonowego w Pile, pomimo tego, że w tym czasie pomiędzy nim a powódką toczyło się postępowanie o podział majątku wspólnego a przedmiotem postępowania były także nakłady na tę nieruchomość.

Umową najmu pokoju z dnia 1 maja 2016r. P. S. (2) wynajął M. C. (1) pokój- sypialnię na parterze budynku położonego w D. przy ul. (...). Wysokość czynszu została ustalona na 500 zł miesięcznie.

/dowód: wypis akta notarialnego z dnia 19 lipca 2013r., Repetytorium A numer (...), k. 304-306, umowa najmu pokoju z dnia 1 maja 2016r. k.87/

Postanowieniem z dnia 31 grudnia 2015r. Sąd Rejonowy w Pile, I Wydział Cywilny, sygn. akt I Ns 357/12 dokonał podziału majątku wspólnego K. Ł. (2) i M. C. (1) zasądzając na rzecz K. Ł. (2) od M. C. (1) spłatę w łącznej wysokości 219 543 zł. Postanowienie jest prawomocne.

/Dowód: k. 1003-1026 akt Sądu Rejonowego w Pile, Wydział I Cywilny sygnatura akt: I Ns 357/12/

Wyrokiem z dnia 23 lipca 2013 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu, XIV Wydział Zamiejscowy z siedzibą w Pile, zobowiązał M. C. (1) do płacenia renty alimentacyjnej na rzecz małoletniego G. w kwocie po 1.500 zł miesięcznie oraz na rzecz małoletniego M. w kwocie 2.000 zł miesięcznie, płatnych z góry, do 10-tego dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami.

Pozwem z dnia 21 maja 2015r. K. Ł. (2) działając w imieniu małoletnich powodów G. i M. Ł., wniosła o zmianę wyroku z dnia 23 lipca 2013r, w zakresie renty alimentacyjnej poprzez zasądzenie na rzecz małoletniego G. alimentów w kwocie po 2.500 zł miesięcznie oraz na rzecz małoletniego M. w kwocie 3.000 zł miesięcznie, płatnych z góry, do 10-tego dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami.

Wyrokiem z dnia 15 lutego 2016r. Sąd Rejonowy w Pile, Wydział III Rodzinny i Nieletnich zasądził renty alimentacyjne od M. C. (1) odpowiednio na rzecz małoletnich synów w kwocie 1.970 zł na rzecz małoletniego G. oraz w kwocie 2.170 zł na rzecz małoletniego M.. Od powyższego wyroku apelację złożył pozwany i małoletni powodowie reprezentowani przez matkę.

Wyrokiem z dnia 27 września 2016r. Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział II Cywilny Odwoławczy (sygnatura akt: IICa 418/16), oddalił obie apelacje.

/dowód: k.2-5, k.175, k.234 akt Sądu Rejonowego w Pile, Wydział III Rodzinny i Nieletnich, sygnatura akt: III RC 216/15/

Pomimo zasądzonych alimentów M. C. (1) nie płacił na utrzymane dzieci. Z uwagi na to, iż zaległe alimenty w dniu 22 lutego 2017r. wynosiły 20 768, 08 zł, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wałczu Wadim Gościk, dnia 22 lutego 2017 r. na wniosek K. Ł. (2) wszczął egzekucje z nieruchomości położonej w O., gmina W..

Zgodnie z operatem szacowania nieruchomości z dnia 05.10.2018 r., opracowanym przez mgr M. B. (1)- rzeczoznawcę majątkowego, wartość rynkowa działki nr (...) położonej w O. w gminie W., wynosi 37 000 zł. Natomiast wartość rynkowa działki numer (...) wynosiła 37 100 zł.

/dowód: k.6 akt komorniczych prowadzonych przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wałczu Wadima Gościk, sygnatura akt: KMP 8/17 operat szacowania nieruchomości z dnia 5.10.2018r, dołączony do akt komorniczych, ustalenia wyników końcowych operatów szacowania nieruchomości rzeczoznawcy majątkowego M. B. (2) k.243, 244/

Według informacji z dnia 10 lutego 2017r. Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Pile Sławomira Kowalewskiego, aktualna zaległość alimentacyjna M. C. (1) na ten dzień wynosiła odpowiednio: 4.140 zł alimenty bieżące, alimenty zaległe dla wierzyciela 16 628,00 zł oraz odsetki w wysokości 246, 33 zł.

Z uwagi na zaległości w spłatach alimentów, przeciwko M. C. (1) został skierowany akt oskarżenia o popełnienie przestępstwa z art. 209 § 1 k.k.. Sprawa toczy się przed Sądem Rejonowym w Pile, Wydział II Karny.

/ dowód: zawiadomienie o przesłaniu aktu oskarżenia k. 293/

Pozwany oraz M. C. (1) znają się od czasów studiów. Pozostają w bliskich relacjach. M. C. (1) jest chrzestnym ojcem najstarszego syna pozwanego. Pozwany z kolei był świadkiem na ślubie M. C. (1) z powódką. Pozwany oraz Pan C. często się odwiedzali oraz byli na wspólnych wakacjach w Turcji. Relacje pomiędzy rodziną C., a rodziną S. były na tyle bliskie, że Pan C. powołał pozwanego jak i jego żonę jako świadków w następujących sprawach sądowych, które toczyły się między nim, a powódką: sprawa o rozwód, sprawa z wniosku M. C. (1) o zagrożenie K. Ł. (2) nakazem zapłaty, o alimenty na rzecz małoletnich dzieci M. C. (1) i powódki, oraz o późniejsze podwyższenie renty alimentacyjnej. W latach 2013-2018 pozwany udzielał M. C. (1) pożyczek, które tytułował „pomoc koleżeńska”. Każdorazowo dokonywany przelew wynosił 1000 zł.

Pozwany przekazywał ze swojego rachunku bankowego alimenty zasądzone od M. C. (1) na rzecz małoletnich synów powódki.

M. C. (1) w toku wielu spraw sądowych wypowiadał się, że P. S. (1) jest jego bliskim kolegą. W sprawę o podział majątku toczącej się przed Sądem Rejonowym w Pile pod sygnaturą akt: I Ns 357/12 na rozprawie dnia 3 sierpnia 2012r. M. C. (1) zeznał, że P. S. (2) pożyczył mu 40.000 zł.

M. C. (1) poprosił pozwanego, aby ten oddał za niego krew do badań lekarskich o czym zeznał na rozprawie o rozwód z dnia 25 kwietnia 2013r.

M. C. (1) był zameldowany na pobyt czasowy w miejscu zamieszkania pozwanego w P. przy Alei (...).

/ dowód: protokół rozprawy z dnia 24 maja 2012r. toczącej się przed Sądem Okręgowym w Poznaniu, XIV Wydział Cywilny z siedzibą w Pile, sygnatura akt: XIV C 141/12 k. 167-168, protokół rozprawy z dnia 29 listopada 2012r. toczącej się przed Sądem Rejonowym w Pile, Wydział III Rodzinny i Nieletnich, sygnatura akt: III Nmo 136/12 k.164-166, wydruki potwierdzeń przelewów przychodzących wystawionych przez Bank (...) SA k. 253-255, protokół rozprawy z dnia 3 sierpnia 2012r. Sądu Rejonowego w Pile, Wydział I Cywilny, sygn. akt: I Ns 357/12, k.122, protokół rozprawy z dnia 25 kwietnia 2013r, Sądu Okręgowego w Poznaniu, XIV Wydziału Zamiejscowego z siedzibą w Pile, sygn. akt: XIV C 141/12, k. 101-10, potwierdzenie zameldowania na pobyt czasowy k. 104, wyjaśnienia powódki złożone na rozprawach: 8.08.2017r.- k.142, 6.04.2018r.-k.220, 7.12.2018r.-k.245,, zeznania świadka A. M. złożone na rozprawie dnia 26.10.2017r, k.168, zeznania świadka E. W. złożone na rozprawie dnia 25.01.2018r., k.192, częściowe zeznania świadka M. C. (1) złożone na rozprawie 6.04.2018r. k.220/

Sąd zważył, co następuje:

Wszystkie dokumenty zgromadzone w aktach sprawy zasługują na wiarygodność. Ich autentyczność i moc dowodowa nie były bowiem kwestionowane przez żadną ze stron, Sąd nie znalazł także powodów, aby któremukolwiek z dokumentów odmówić wiary lub mocy dowodowej z urzędu.

Szczególne rodzaje dokumentami są orzeczenia sądowe, protokoły rozpraw, postanowienia prokuratora, odpisy ksiąg wieczystych itp. Wszystkie zaliczyć należy do tzw. dokumentów urzędowych, które zgodnie z art. 244 § 1 k.p.c. stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone.

Świadek A. M. przesłuchana na rozprawie w dniu 26 października 2017r. zeznawała w sposób wiarygodny, rzeczowy i logiczny. Świadek jest koleżanką powódki, bywała w miejscu zamieszkania powódki w czasie trwania jej związku małżeńskiego z M. C. (1). Świadek widywała pozwanego w domu powódki i M. C. (1). Powódka mówiła świadkowi, iż pozwany to bliski znajomy M. C. (1).

Przesłuchana na rozprawie dnia 25 stycznia 2018r. świadek E. W. zeznawała w sposób wiarygodny. Świadek jest siostrą powódki, pomimo relacji rodzinnych świadka i strony postępowania, świadek zeznawała w sposób bezstronny i rzeczowy. Świadek z uwagi na swój charakter pracy często odwiedzała siostrę i szwagra. Szwagier dużo opowiadał świadkowi o swojej przyjaźni z pozwanym, którego poznał w czasie studiów w S.. Świadek została nawet przedstawiona przez szwagra rodzicom pozwanego. Państwo S. byli częstymi gośćmi w domu powódki i M. C. (2). Pozwany często

sam przychodził do M. C. (1) na whisky, którą przywoził mu M. C. (1) po powrocie z każdego rejsu. Relacje pozwanego i M. C. (1) były bardzo bliskie i przyjacielskie. Po ślubie z powódką M. C. (1) rozważał zakup mieszkania w S., finalnie postanowił jednak osiąść w P., gdzie mieszkał już w tym czasie pozwany. Szwagier mówił świadkowi, iż pozwany zna jego sytuację materialną i często mu doradza w tym zakresie, doradza mu kupno działek czy zakup ubezpieczenia na życie. Praca M. C. (1) jako marynarza wiązała się z długimi nieobecnościami w domu, w tym czasie pozwany był pomocnikiem M. C. (1). M. C. (1) prosił pozwanego np. o dopilnowanie budowy domu, przysyłał mu pieniądze na materiały budowlane.

Zeznania świadka M. S. (2) złożone na rozprawie w dniu 25 stycznia 2018r. Sąd uznał za niewiarygodne. Świadek jest żoną pozwanego, co bez wątplenia miało wpływ na wiarygodność zeznań świadka. Świadek w sposób sprzeczny z całym materiałem zgromadzonym w sprawie, wskazała, iż pozwanego z M. C. (1) łączyły jedynie pobieżne relacje. Zeznania świadka w tym zakresie pozostawały w wewnętrznej sprzeczności, skoro kolejno świadek wskazała, iż M. C. (1) jest chrzestnym jej młodszego dziecka, oraz że często odwiedzała towarzysko wraz z pozwanym M. C. (1) i powódkę, w czasie gdy ci zamieszkiwali w domu w D.. Świadek wskazała również, iż pozwany był świadkiem na ślubie powódki i M. C. (1). Ponadto zgodnie z zeznaniami świadka powódka była zameldowana pod jej adresem wspólnie z dziećmi po to, żeby dzieci dostały się do przedszkola w P..

Świadek M. C. (1) przesłuchany na rozprawie dnia 6 kwietnia 2018r., zeznał w sposób jedynie częściowo wiarygodny. Świadek zeznał w sposób niewiarygodny w zakresie, w jakim wskazywał, że jego znajomość z pozwanym P. S. (2) nie miała zażyłego charakteru. Zeznania świadka w tym zakresie nie pokrywają się z pozostałym materiałem dowodowym, zgodnie z którym świadek i pozwany pozostawali w bardzo bliskich, przyjacielskich relacjach. Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka w zakresie gdzie świadek wskazuje, że sprzedał dom pozwanego w 2013r., w czasie gdy między świadkiem a powódką toczyła się sprawa o podział majątku.

Powódka przesłuchana na rozprawach w dniach 3 sierpnia 2017 r., 12 czerwca 2018r. oraz 7 grudnia 2018r. zeznała w sposób wiarygodny, rzeczowy i logiczny. Tym samym Sąd uznał wyjaśnienia powódki za wiarygodne w całości. Powódka wskazała, iż działki w O., które jej mąż otrzymał w ramach podziału majątku wspólnego zostały zajęte przez komornika na poczet zaległych należności alimentacyjnych. Powódka nie wszczęła egzekucji z tytułu spłaty z podziału majątku wspólnego z nieruchomości w O., ponieważ obie działki łącznie są mniej warte, niż to co były mąż jest winien powódce. Zgodnie z wiedzą powódki obie działki są warte około 70.000 zł, komornik wystawił je na licytację, lecz do dzisiaj nie znaleźli się chętni kupcy. Powódka wskazała, iż gdy chciała poczynić działania w celu zajęcia komorniczego nieruchomości w D., na poczet długu byłego męża wobec niej, dowiedziała się, iż nieruchomość została sprzedana za 250.000 zł. Kwota ta jest znacznie zaniżona, albowiem już w sprawie o podział majątku wspólnego dom został wyceniony przez biegłego rzeczoznawcę na kwotę 550.000 zł, miało to miejsce w 2015 r., a wycena dotyczyła jedynie samego budynku, bez otaczającej go działki. Sama działka została przez biegłego wyceniona na 150.000 zł. Kolejno powódka wskazała, iż obecnie nieruchomości w D. o podobnej powierzchni kosztują około 800 000 zł. Do sprzedaży nieruchomości w D. doszło w trakcie postępowania o podział majątku wspólnego powódki i M. C. (1) oraz w toku egzekucji komorniczej świadczeń alimentacyjnych zasądzonych na rzecz małoletnich synów od M. C. (1).

Kolejno powódka wskazała, iż były mąż pozostawał w bardzo bliskich, przyjacielskich stosunkach z pozwanym. Pozwany zeznał w charakterze świadka we wszystkich sprawach toczących się pomiędzy powódką, a M. C. (1) tj. w sprawie o rozwód, o podział majątku, ustalenie kontaktów z dzieckiem i podwyższenie alimentów. Do powyższych spraw sądowych pozwany był powoływany na świadka przez M. C. (1). Nadto były mąż powódki jest chrzestnym syna pozwanego, a pozwany był świadkiem na ślubie powódki i M. C. (1). Pozwany z uwagi na bliskie relacje łączące go z byłym mężem powódki posiadał wiedzę, iż między stronami toczy się sprawa o podział majątku.

Na rozprawie dnia 7 grudnia 2018r. powódka wskazała, iż były mąż nadal nie płaci alimentów na małoletnich synów, a obecnie kwota zadłużenia z tego tytułu to ponad 100.000 zł. Powódka dodała również, iż nie otrzymała od pozwanego żadnej kwoty pieniężnej tytułem spłaty kwot zasądzonych prawomocnym postanowieniem o podział majątku wspólnego.

Wyjaśnienia pozwanego złożone na rozprawie dnia 3 sierpnia 2017r. Sąd uznał za niewiarygodne i stanowiące jedynie przyjętą przez pozwanego strategię procesową. Wyjaśnienia pozwanego są wewnętrznie sprzeczne i niezgodne z zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Pozwany twierdził, że nie był bliskim znajomym M. C. (1), po czy sam wskazał, iż Pan C. jest chrzestnym jego syna oraz, że byli razem na wakacjach w Turcji, a także, że M. C. (1) nawet przez jakiś czas zamieszkiwał w domu pozwanego. Ponadto sam pozwany wskazał, iż był świadkiem w sprawie o podział majątku wspólnego i rozwód powódki z M. C. (1). Przeprowadzone w sprawie dowody ponad wszelką wątpliwość potwierdzają, że pozwany pozostawał z M. C. (1) w bliskich stosunkach; łączyła ich przyjaźń. Współpracowali także w sprawach finansowych. Pozwany doskonale znał sprawy majątkowe dłużnika M. C. (1). Wiedział jaki ten posiada majątek i znał okoliczności toczącej się przed Sądem Rejonowym w Pile sprawy między dłużnikiem i powódką o podział tego majątku.

Sąd zważył, co następuje:

Podstawę prawną dochodzonego w niniejszym sprawie przez powoda roszczenia stanowił art. 527 Kodeksu cywilnego (k.c.). Stosownie do treści § 1 tego przepisu, gdy wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć. Czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności (art. 527 § 2 k.c.). Według art. 527 § 3 k.c. jeżeli wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, że osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

Skarga pauliańska przysługuje, jeżeli kumulatywnie spełnionych jest kilka, wynikających z art. 527 k.c., przesłanek, a mianowicie:

- 1) istnienie interesu wierzyciela w postaci wierzytelności,
- 2) dokonanie przez dłużnika z "osobą trzecią" czynności prawnej,
- 3) dokonanie przez dłużnika czynności "z pokrzywdzeniem wierzycieli", a zarazem takiej, z której "osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową",
- 4) dokonanie przez dłużnika czynności "ze świadomością pokrzywdzenia",
- 5) działanie osoby trzeciej w złej wierze.

Z powyższego wynika jednoznacznie, że podstawową przesłanką skargi pauliańskiej jest istnienie zaskarżalnej wierzytelności jako przedmiotu ochrony.

Istnienie wierzytelności w niniejszej sprawie nie może budzić najmniejszych wątpliwości. Postanowieniem z dnia 31 grudnia 2015r. Sąd Rejonowy w Pile dokonał podziału majątku wspólnego K. Ł. (2) i M. C. (1) i z tego tytułu zasądził na rzecz K. Ł. (2) od M. C. (1) spłatę w łącznej wysokości 216.588,47 zł. Powódka do chwili zamknięcia rozprawy w niniejszej sprawie nie otrzymała żadnych pieniędzy od M. C. (1) tytułem spłaty powyższej należności.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego prezentowane jest stanowisko, że pokrzywdzenie powstaje na skutek takiego stanu majątku dłużnika, który powoduje niemożność, utrudnienie lub odwleczenie zaspokojenia wierzyciela, przy czym chodzi o rzeczywistą niewypłacalność dłużnika, ocenianą według chwili wystąpienia przez wierzyciela z akcją pauliańską, jak również w chwili wyrokowania (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2001 r. IV CKN

525/2000 Biuletyn Sądu Najwyższego 2002/5 str. 11; z dnia 22 marca 2001 r. V CKN 280/2000; z dnia 29 czerwca 2004 r. II CK 367/2003; z dnia 15 czerwca 2005 r. IV CK 806/2004).

Z zebranego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynikało, że wskutek sprzedaży dnia 19 lipca 2013r. za kwotę 250.000 zł P. S. (2) nieruchomości gruntowej zabudowanej położonej w D. przy ul. (...), M. C. (1) stał się niewypłacalny.

Jednocześnie wskazać należy, iż M. C. (1) obecnie dysponuje majątkiem w postaci dwóch działek niezabudowanych położonych w O.. Działki te jednak zostały zajęte przez komornika na poczet zaległych roszczeń alimentacyjnych M. C. (1). Działki nie zostały sprzedane do chwili obecnej, z uwagi na brak chętnych. Działki zostały wycenione odpowiednio: działka numer (...) na 37.000 zł, a działka numer (...) na 37.100 zł.

Według informacji z dnia 10 lutego 2017r. Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Pile Sławomira Kowalewskiego, aktualna zaległość z tytułu świadczeń alimentacyjnych na ten dzień wynosiła odpowiednio: 4.140 zł alimenty bieżące, alimenty zaległe dla wierzyciela 16.628,00 zł oraz odsetki w wysokości 246, 33 zł; łącznie 21.014,33 zł.

W tym miejscu wskazać należy, iż roszczenia alimentacyjne, są roszczeniami, które z uwagi na swój szczególny charakter mają pierwszeństwo zaspokojenia przed pozostałym zadłużeniem. Wynika to z art. 1025 k.p.c., który nakazuje zaspokojenie należności alimentacyjnych w drugiej kategorii zaspokojenia, zaraz za kosztami egzekucyjnymi. Wskazać przy tym należy, że wierzytelność powódki wynikająca z postanowienia Sądu Rejonowego w Pile nie korzysta z żadnego uprzywilejowania i tym samym mogłaby być zaspokojona dopiero po całkowitym zaspokojeniu należności alimentacyjnych. Tym samym nie sposób uznać, że fakt przysługiwania M. C. (1) prawa własności dwóch działek gruntu położonych w O. uniemożliwia uznanie go za niewypłacalnego dłużnika w rozumieniu art. 527 § 2 k.c. Podkreślić należy, że wierzytelność powódki jest wyższa niż wartość obu oszacowanych działek, co oznacza, że nawet przy braku wymagalnych wierzytelności alimentacyjnych, sprzedaż nieruchomości w D. pozwanemu powinna zostać uznana za zdrażaną z pokrzywdzeniem wierzyciela.

Zgodnie z treścią art. 533 k.c. osoba trzecia, która uzyskała korzyść majątkową wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli, może zwolnić się od zadośćuczynienia roszczeniu wierzyciela żądającego uznania czynności za bezskuteczną, jeżeli zaspokoi tego wierzyciela albo wskaże mu wystarczające do jego zaspokojenia mienie dłużnika. Wbrew wymaganom tego przepisu pozwany nie wskazał majątku dłużnika pozwalającego na pełne zaspokojenie powódki.

Z uwagi na powyższe nie sposób uznać za słuszną argumentacji pełnomocnika pozwanego, jakoby powódka nie wykazała zasadności swojego roszczenia, albowiem nie wszczęła postępowania egzekucyjnego w stosunku do należnego jej roszczenia zgodnie prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Pile, Wydział I Cywilny z dnia 31 grudnia 2015 r. z uwagi na brak posiadania przez pozwanego konta bankowego, oficjalny brak zatrudnienia oraz zajęcie przez komornika działek położonych w O., na potrzeby postępowania egzekucyjnego zaległych rent alimentacyjnych, przy jednoczesnym braku innego majątku, egzekucja taka skazana była z góry na bezskuteczność.

W tym miejscu wskazać należy, iż Sąd w tym zakresie całkowicie podziela stanowisko Sądu Najwyższego, który wskazuje, iż dłużnikiem niewypłacalnym jest ten, w którego majątku - na skutek czynności polegającej na przesunięciu składników majątkowych, powodującej uszczuplenie przyszłej masy - brak składników majątkowych, z których można przeprowadzić egzekucję. Nie ma zatem znaczenia dodatni wynik rachunku zysków i strat (bilans), czy istnienie majątku dłużnika, z którego nie można ściągnąć należności, tylko realna szansa (możliwość) zaspokojenia wierzyciela (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2011 r., V CSK 493/10, z dnia 5 marca 2008 r., V CSK 471/07, z dnia 15 czerwca 2005 r., IV CK 806/04, z dnia 29 czerwca 2004 r., II CK 367/03, z dnia 23 lipca 2003 r., II CKN 299/01, z dnia 22 marca 2001 r., V CKN 280/00).

W tym miejscu wskazać należy, iż zgodnie z przyjętą doktryną, niewypłacalność dłużnika w rozumieniu art. 527 k.c. oznacza stan majątku dłużnika, w którym egzekucja prowadzona zgodnie z przepisami kodeksu postępowania

cywilnego nie może przynieść zaspokojenia wierzytelności pieniężnej przysługującej przeciwko temu dłużnikowi. Dlatego istotne jest nie to, czy w chwili dokonywania zaskarżonej czynności prawnej była ona krzywdząca dla wierzyciela doprowadzając do niewypłacalności lub zmniejszającej wypłacalność dłużnika, lecz to czy skutek występuje obecnie, gdy dłużnik zaskarżył do sądu tę czynność.

Tym samym za nietrafione należy, uznać twierdzenia pozwanego, iż roszczenie w niniejszej sprawie było bezzasadne z uwagi na to, iż w momencie dokonania sprzedaży nieruchomości M. C. (1) nie posiadał żadnych niezapłaconych wymagalnych wierzytelności wobec dłużniczki będącej powódką w niniejszej sprawie, oraz, że wymagalna wierzytelność powstała dopiero 2,5 roku po dokonanej czynności prawnej, na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w Pile, I Wydział Cywilny o podział majątku wspólnego z dnia 31 grudnia 2015r., albowiem podlegająca ochronie pauliańskiej wierzytelność nie musi być wymagalna, a nawet jej wysokość nie musi być jeszcze jednoznacznie określona (tak trafnie wyr. SN z 8.10.1998 r., II CKN 757/97, Legalis; Radwański, Olejniczak, Zobowiązania, 2008, s. 30. Por. również: W. Popiołek, w: Pietrzykowski, Komentarz KC, t. I, 2009, s. 207; P. Machnikowski, w: Gniewek, Komentarz KC, 2006, s. 909; M. Pyziak-Szafnicka, w: System PrPryw, t. 6, 2009, s. 1235). Wymóg jednoznacznego określenia wierzytelności, co do wysokości, odnosi się zatem nie tyle do chwili dokonania czynności krzywdzącej, lecz do chwili wyrokowania. W momencie wyrokowania, powódka nie otrzymała żadnych pieniędzy od M. C. (1) tytułem spłaty powyższej należności.

Jednocześnie przeprowadzone postępowanie dowodowe, w sposób jednoznaczny wykazało, iż w momencie dokonania sprzedaży nieruchomości pozwanemu M. C. (1), miał pełną świadomość, iż toczy się postępowanie o podział majątku wspólnego jego i powódki, albowiem w postępowaniu tym czynnie uczestniczył. Nadto M. C. (1) miał świadomość, iż w związku z tym postępowaniem będzie zobowiązany do dokonania spłat na rzecz byłej żony, będącej powódką w niniejszym postępowaniu, a spłaty te z uwagi na skład majątku wspólnego stron, będą kwotami znacznymi.

Z przepisu art. 527 k.c. wynika wprost, że roszczenie pauliańskie przysługuje tylko wtedy, gdy dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Świadomość pokrzywdzenia wierzycieli towarzyszy dłużnikowi wtedy, gdy zdaje on sobie sprawę z tego, że następstwem dokonania przez niego czynności prawnej może być niemożność zaspokojenia wierzycieli z jego majątku. Nie musi być to świadomość pokrzywdzenia tego konkretnego wierzyciela, któremu przysługuje roszczenie pauliańskie, lecz wystarczy świadomość, że dokonana przez dłużnika czynność prawna może spowodować niemożność zaspokojenia ogółu wierzycieli (A. Ohanowicz, w: System PrCyw, t. III, cz. 1, 1981, s. 948; M. Pyziak-Szafnicka, Ochrona wierzyciela, 1995, s. 115; Radwański, Zobowiązania, 2018, s. 32). Słusznie wskazuje się też w orzecznictwie, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela, jeżeli ma rozeznanie co do tego, że w następstwie dokonanej przezeń czynności ucierpi materialny interes wierzyciela, zazwyczaj poprzez wyzbycie się w całości lub w części majątku nadającego się do egzekucji. Związana z tym niewypłacalność dłużnika nie musi być całkowita, byleby wystąpiła w większym rozmiarze niż przed dokonaniem czynności (art. 527 § 1 i 2 KC) [wyr. SN z 29.5.2007 r., V CSK 77/07, Legalis. Podobnie wyr. SA w Poznaniu z 12.5.2005 r., I ACa 1764/04, OSA 2006, Nr 3, poz. 8, w którym wskazano: "Do przyjęcia świadomości dłużnika pokrzywdzenia wierzycieli, o którą chodzi w art. 527 § 1 KC, wystarczy by dłużnik takie pokrzywdzenie przewidywał w granicach ewentualności (wyr. SA w Warszawie z 19.11.1997 r., I ACa 737/97, OSA/War. 1998, Nr 4, poz. 36).

Kolejna przesłanka podmiotowa skargi pauliańskiej opiera się na ocenie świadomości po stronie osoby trzeciej. Ocena ta powinna zmierzać do uzyskania odpowiedzi na pytanie, czy osoba trzecia działała w złej wierze.

Zła wiara osoby trzeciej polega na tym, iż wiedza osoby trzeciej powinna obejmować dwa fakty: 1) czynność krzywdzi wierzyciela i 2) dłużnik o tym wie, i to w chwili dokonywania czynności (P. Machnikowski, w: Gniewek, Komentarz KC, 2006, s. 906). Dla uruchomienia ochrony pauliańskiej osoba trzecia musi zatem wiedzieć lub przy zachowaniu należytej staranności móc się dowiedzieć o krzywdzącym charakterze czynności oraz o spełnieniu omówionej wyżej przesłanki po stronie świadomości dłużnika. Z kolei ocena należytej staranności po stronie osoby trzeciej powinna być dokonywana z uwzględnieniem okoliczności konkretnej sytuacji, w której osoba trzecia działała, zaś przeprowadzenie jej wymaga porównania zachowania osoby trzeciej z zachowaniem oczekiwanym w określonych warunkach od osoby postępującej rozsądnie, zgodnie z zasadami współzycia społecznego i uczciwego obrotu. Odstępstwo od takiego wzorca

postępowania może uzasadniać stwierdzenie, że brak wymaganej od osoby trzeciej wiedzy wynikał z niezachowania przez nią należytej staranności (wyr. SN z 6.11.2003 r., II CK 193/02, Legalis).

W niniejszym procesie udowodnione zostało w sposób nie budzący wątpliwości, iż M. C. (1) i pozwany, pozostawali w bliskich, przyjacielskich wręcz stosunkach, uczestniczyli wzajemnie w ważnych dla siebie uroczystościach rodzinnych, nadto pozwany występował w charakterze świadka, po stronie M. C. (1), w licznych procesach sądowych, które M. C. (3) toczył z byłą żoną, będącą jednocześnie powódką w niniejszym postępowaniu. Tym samym wbrew twierdzeniom strony pozwanej, uznać należało, iż dokonanie sprzedaży nieruchomości gruntowej zabudowanej, położonej w D. przy ul. (...), dokonane zostało przy istnieniu zarówno po stronie pozwanego jak i M. C. (1), świadomości, iż sprzedaż ta ma na celu pokrzywdzenie praw przyszłego wierzyciela tj. powódki. W momencie dokonania sprzedaży nieruchomości, zarówno pozwany jak i M. C. (1), byli świadomi tego, że pomiędzy M. C. (1), a jego byłą żoną toczy się postępowanie o podział majątku wspólnego, a powyższa sprawa na dzień sprzedaży nieruchomości, była na etapie sporządzenia wyceny nieruchomości znajdującej się przy ulicy (...).

W toku postępowania dowodowego, nie zostało wbrew twierdzeniom pozwanego, udowodnione, iż pozwany zapłacił za nieruchomość położoną w D. kwotę wyższą niż 250.000 zł. Zgodnie bowiem z aktem notarialnym z dnia 19.07.2013r., Repetytorium A numer (...) nieruchomość położona w D. została sprzedana za 250.000 zł, a zapłata została dokonana w gotówce (§ 5 aktu notarialnego). W akcie notarialnym nie zostało wykazane, jakoby cena zakupu nieruchomości została ustalona na wyższą kwotę, co jest niezgodne z doświadczeniem życiowym, jak i przepisami prawa podatkowego.

Pomimo świadomości, zarówno po stronie pozwanego jak i M. C. (1), o toczącym się postępowaniu dotyczącym podziału majątku wspólnego, w tym, nieruchomości położonej w D., w akcie notarialnym sprzedaży nieruchomości M. C. (1) i P. S. (1) oświadczyli, iż w stosunku do opisanego prawa własności nieruchomości nie toczy się jakiegokolwiek postępowanie egzekucyjne, sądowe, administracyjne, które mogłoby wykluczyć, względnie ograniczyć prawo sprzedającego do rozporządzenia nieruchomością.

Nadto o sprzedaży powyższej nieruchomości M. C. (1) nie zawiadomił Sądu Rejonowego w Pile, I Wydziału Cywilnego pomimo tego, iż w tym czasie pomiędzy M. C. (1), a powódką toczyło się postępowanie o podział majątku wspólnego.

Wątpliwość Sądu budzi twierdzenie pozwanego jakoby kupił on dom od M. C. (1), po to, aby w chwili obecnej wynajmować go M. C. (1) za kwotę 500 zł miesięcznie. Takie zachowania bowiem nie można uznać za racjonalne i zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Nie jest bowiem przyjętą praktyką kupowanie domów, po to by następnie najmować je byłym właścicielom. Potwierdza to zdaniem Sądu, że motywem zawarcia umowy sprzedaży była chęć „ucieczki” przed obowiązkiem spłaty przez dłużnika M. C. (1) z tytułu podziału majątku. Pozwany nie tylko wiedział o zamiarze dłużnika, ale wręcz w tym współuczestniczył; bez jego wiedzy zgody sprzedaż na takich warunkach w ogóle nie byłaby możliwa.

Jednocześnie stronie pozwanej w toku postępowania dowodowego nie udało się udowodnić, iż pozwany i M. C. (1) nie pozostawali w bliskich relacjach, jak i że pomimo bliskiej relacji z dłużnikiem pozwany nie wiedział o zamiarze pokrzywdzenia wierzyciela i nawet przy dołożeniu należytej staranności nie mógł się o tym dowiedzieć. W tym miejscu wskazać należy, iż ustawodawca nie definiuje pojęcia bliskich stosunków, a za takie uznać należy nie tylko stosunki rodzinne, ale także stosunki o dużym stopniu zażyłości, charakteryzujące się znacznym zaufaniem, przyjaźnią i wspólnotą interesów. Pozwany wskazywał, iż jego znajomość z M. C. (1) ma charakter niezobowiązującej znajomości, co nie znalazło jednak odzwierciedlenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w tym wyjaśnieniach samego pozwanego jak i jego żony. Jednocześnie z uwagi na powyższą argumentację, twierdzenia pozwanego, jakoby nie posiadał żadnej wiedzy na temat zobowiązań M. C. (1) i jego zamiaru pokrzywdzenia powódki - w konfrontacji z materiałem zgromadzonym w aktach sprawy- uznać należało za niewiarygodne i gołosłowne.

Tym samym zgodnie z zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, uznać należało iż M. C. (1) miał świadomość konieczności spłaty K. Ł. (2), w związku z toczącym się postępowaniem o podział majątku wspólnego

i w celu uniknięcia ewentualnej egzekucji zasądzonej kwoty z nieruchomości położonej w D., sprzedał ją bliskiemu koledze P. S. (2).

Z uwagi na spełnienie wszystkich przesłanek, wynikających z art. 527 k.c. należało orzec jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 10.987 zł tytułem opłaty od pozwu oraz kwotę 10.817 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Wysokość wynagrodzenia adwokackiego została ustalona na podstawie § 2 pkt. 7 w zw. z § 15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800, zm. Dz. U z 2016 r., poz. 1668).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie wyżej powołanych przepisów prawa, orzeczono jak w sentencji wyroku.

Jacek Grudziński